

Mindenki mindenkiért

Nem mindig olyan az élet, amilyennek szeretnénk. Néha rossz dolgok történnek velünk, megesik, hogy szomorúak vagyunk, vagy fáj valami. Jó volna egész életünkben csak egy dologra gondolni, mégpedig arra, hogy boldogok legyünk. Alakítsunk ki egy olyan hatalmas rendszert, amelyben nincsenek betegségek, sem boldogtalanság, sem gonoszság, hanem állandóság van, és ez emberek ebben a társadalomban mind boldogok legyenek. Mi lenne, ha tényleg létrejönne egy ilyen társadalom? Mi lenne, ha az életet és mindent tényleg ilyen módon korlátoznának? Erre ad választ, illetve ezt a témát dolgozza fel két regény is¹: Az emlékek őre és a Szép új világ című regény.

E két könyv két írója két különféle módon képzei el ezt a világot. Természetesen mindent, ami a boldogtalansághoz és az állandóság felbomlásához vezet, ki kellett iktatni a cél érdekében. Az első és talán a legfontosabb az, hogy az embereknek nem lehet személyiségük. Az emlékek őrében mindenkit korán beállítanak, hogy mit fog dolgozni egész életében. A tizenkettedik életévet betöltő embernek élete végéig szóló pályát adnak aszerint, hogy mi iránt érdeklődik a legjobban. A csecsemőket a szülőanyák hozzák a világra. Ha nem egészséges a gyermek, akkor elbocsájtják a közösségtől. Miután egy évet a Dajkálóközpontban töltöttek, egy ún. családegységhez kerülnek, amely egy A- (férfi) és egy B-nemű (nő) gondozóból, valamint legfeljebb kettő gyermekből áll. Ezután minden évben részt vesznek a decemberi ceremónián, amikor megkapják valamilyen új használati tárgyat, amelyet majd egy későbbi ceremónián elvesznek tőlük. Iskolába járnak, és délutánonként önkéntes munkát kell végezniük, amit több helyen is megtehetnek (például a Dajkálóközpontban, az Öregek Otthonában, az élelemkiosztóban, a légitársaságnál és még sok más helyen). Mindenki mindenkiért dolgozik. Aztán majd a Tizenkettő Ceremóniáján felnőtté válnak, és a Döntéshozók kimondják, hogy milyen munkát szánnak nekik, amit általában meg is tartanak, ellenkező esetben lehet kérvényezni a Döntéshozóknál, hogy változtassák meg. Innentől kezdve nem is tartják számon, ki mennyi idős. A dolgozó emberek munkaképtelenné válásuk után az Öregek Otthonába kerülnek, ahol letöltik a maradék húsz-harminc évüket. Az itt töltött idejükben az önkéntes munkájukat végző gyerekek és az itt dolgozó hivatásos emberek gondozzák őket. Életük végén, mint ahogyan azokat is, akik háromszor szegtek meg fontos szabályokat, és a beteg csecsemőket is, őket is elbocsájtják. Elbocsájtják – ez a szó csupán annyit jelent: az ember elbocsájtás után nem kerülhet vissza a Közösséghez. Az emberekbe azt táplálták bele, hogy ez jó dolgot jelentsen, és ne féljenek tőle, mert tulajdonképpen ez a halált jelenti, azaz akit elbocsájtanak, azt vénásan meggyilkolnak. A Döntéshozók tanácsa mindent és mindenkit megfigyelés alatt tart, a helységek be vannak kamerázva, poloskázva, nem lehet elbújni vagy elmenekülni. Az embernek minden percben a neki kiírt dolgot kell csinálnia, bizonyos szabályokat a Közösség és a saját érdekében be kell tartania. Pénz sincs ebben a világban, az élelemről az élelemkiosztók gondoskodnak, reggel délben és este a lakóépületekbe szállítják azt. Összességében olyan ez, mint egy kényszermunkatábor.

A Szép új világban az embereket nem szülik (sőt ez a szó valóságos káromkodás), gyártják az embereket. A spermium- és a petesejtet kiveszik a felnőtt férfiaktól és nőktől (ez nem azt jelenti, hogy nem marad bennük, hiszen termelődik), és lombikokban tenyésztik őket. Két-százhatvanhét napig utaznak a lombikok egy vörös fényárban, úszó harminchét °C-os teremben egy lassan mozgó futószalagon, mire elérnek a következő állomásig. Eközben különféle módokon kondicionálják őket a mesterséges vérkeringési rendszer segítségével, aszerint, hogy lefejtéskor (ezt a szót használják a születés helyett) milyen kasztba fognak tartozni: Alfába, Bétába, Gammába, Deltába vagy Epsilonba, és ezeken belül pluszba vagy mínuszba. Az értelmiségi szinttől függ, hogy milyen görög betűvel jeleznek egy-egy embert: az Alfák a magas

---

¹ Az ilyen irodalmi műveket egyébként utópiának nevezzük.

értelmiségi szintűek, rájuk bízzák azokat a feladatokat, amelyek komoly gondolkodást és odafigyelést igényelnek, valamint rendelkeznek a döntéshozás képességével is, az Epsilonoknak pedig az a feladat jut, amely már a Gammához sem méltó, amelyhez semmi gondolkodás és szakképzettség nem szükséges. Tehát visszatérve a kondicionálásra, a következő megálló a lefejtőterem, itt kiveszik a babát a lombikból, elválasztják őket a mesterséges keringési rendszertől, hogy kezdetét vegye a második kondicionálás. Arra tanítják a gyerekeket, hogy ne szeressék a régi vagy szép dolgokat, hogy ne szeressenek olvasni, hogy ne szeressenek gyönyörködni dolgokban valamint, hogy nem kell szégyenkezniük, ha meztelenek, hiszen „mindenki mindenkié”, sőt kötelező rendszeresen szeretkezni illetve erotikus játékot játszaniuk (pfuj!). Ezért is felnőtt kortól kezdve rendszeresen kell szedni a fogamzásgátló gyógyszereket. Megtanítják nekik azt is, hogy ne féljenek a haláltól (ez ugye már Az emlékek örében is megjelent). Később bevezetik a hipnopédiát, azaz az alvatanítást, amit három éven keresztül éjjelenként hallgatnak, minden mondatot vagy húszszor lejátszák a fülükre húzott fejhallgatóban, ez garantálja, hogy az alapszabályokat, amit mindenkinek a kötelessége betartani, tökéletesen betanulják. Például a „mindenki mindenkié” is ilyen mondat, de ezek közé tartozik például a „Nem kell nekünk tű meg cérna, új ruhákat veszünk még ma. Ha sokat öltesz, keveset költesz.” és a „Szóma, ha mondom, segít a gondon.” mondóka is. Ez utóbbiban a szóma nem egy elírás, hanem egy nyugtató- és kábítószer, amelyet ha az ember bevesz, akkor nyomban megnyugszik a lelke, ha többet vesz be, akkor elvarázsolja magát egy totálisan gondmentes világba. Ilyet a törvény szerint akkor kell beszélni, ha az ember boldogtalan, ideges vagy nyugtalan. Bármely egyéb esetben manipulálva van a Társadalom által, azaz nem önmaga, hanem egy robot, egy program, aminek meg van adva, hogy mit szabad és mit nem, mit kell csinálni és mit nem a rendszerben, amelyben létre lett hozva, hogy amíg létezik (és még utána is), hozzájáruljon. Ha ez esetleg valaki kitérne ebből a kerékvágásból, vagy akár csak erre gondol, annak ott a szóma.

Valóban sikerült-e úgy megalkotni a Közösséget, hogy az állandóság felbonthatatlan és örök legyen? Nem, Az emlékek örében nem ez sikerült. Nem figyeltek oda egy zavaró tényezőre: arra, hogy mi van, ha kiszabadulnak az emlékek? A régi világ (amely valahol távol még létezett) emlékeit nem lehetett csak úgy elfelejteni, valakinek, egy embernek őriznie kellett, majd tovább kellett adnia annak, aki képes rá, hogy ezt befogadja. Jonasnak ez, ugyan nehéz erőfeszítések és kínládások árán, de sikerült. Az előző őrzővel kitervelték, miként lehet az emlékeket visszaadni a népnek. Hosszú utat kellett megtennie, amíg elérte a Másholt, ami már nem a Közösség területéhez tartozik. Ez volt az egyetlen módja, hogy megszüntesse ezt a rémálom-világot. A Szép új világban nincs ilyen szerencséje a Vadembernek, aki megpróbálja ugyanezt elkövetni. Az a világ már az egész Földre kiterjed, és olyan alaposan meg van tervezve, hogy lehetetlen felbontani az állandóságot. Mindkét regényben az új szabály bevezetését a felsőbbrendű vezetőknél lehet kérvényezni, melyeket mindig részletesen elemzik, mielőtt bevezetnék, hiszen ügyelni kell arra, hogy az állandóság felbomlásának lehetősége ne álljon fenn.

Ami szerintem a Szép új világban a legvisszataszítóbb az az, hogy nincs Isten, sem szeretet. Az Isten és Jézus szavak helyett a világ megalapítójának nevét használják különböző frázisokban: „Ford u. 437.”, „Uram, Ford!”, „Ford ments!”, „Fordnak hála!”. Ez bizonyítja azt is, hogy amíg van Isten a Földön, és el nem hagyja azt, addig nem jöhet létre ez a világ. Én bízom is benne, hiszen nem akarok egy robot lenni, akinek nincsenek érzései, aki nem szeret, akivel elhitetik, hogy boldog. Viszont létezik egy mód arra, ahogyan ezt a szép új világot létre lehet hozni: egy olyan világban, ahol nincs más törvény, csak a szeretet (a Biblia tesz említést az Ezeréves Birodalomról, amely ilyen világ, én szívem szerint hiszek abban, amit ír róla).

„ – Ó, szép új világ, melyet ily emberek laknak.”